

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/29/2014
Identifikačné číslo spisu:	7012200900
Dátum vydania rozhodnutia:	16.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7012200900.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci žalobcu: P. A. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XX, XXX XX E., zastúpeného JUDr. Ivanom Vánkom, advokát, Floriánska 19, 040 01 Košice, proti žalovanému: Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava (pôvodne: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát, Kuzmányho č. 8, 041 02 Košice), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. p. KRPZ-KE-KDI2-P-113/2012 zo dňa 14. júna 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/220/2012-65 zo dňa 19. júna 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/220/2012-65 zo dňa 19. júna 2014 **p o t v r d z u j e** .
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku toho rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. p. KRPZ-KE-KDI2-P-113/2012 zo dňa 14. júna 2012, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu v Košiciach, č. p. ORPZ-KE-ODI1-P-631/2011-01 zo dňa 22.03.2012, ktorým uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) z dôvodu porušenia § 19 ods. 1 s poukazom na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“), ktorého sa žalobca mal dopustiť tak, že dňa 29.04.2011 v čase o 09.15 hod. viedol po ceste od obce Haniska v smere ku št. ceste I/50 osobné motorové vozidlo továrenskej značky B. B. X, evidenčného čísla E., pričom v trojramennej križovatke odbočoval doľava v čase, keď bol predbiehaný motorovým vozidlom N. L.,

evidenčného čísla E., ktoré riadil P. N. K. následkom čoho došlo k zrážke. Podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona č. 372/1990 Zb. uložil žalobcovi pokutu vo výške 200 €.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Podľa právneho názoru krajského súdu žaloba nie je dôvodná, a preto ju podľa § 250j ods. 1 O. s. p. zamietol.

Krajský súd sa pri preskúšaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci v zásade obmedzil na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Krajský súd pri preskúšaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzoval, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu žaloby, okrem správne formulovaného petitu žaloby, popisu postupu prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu v správnom konaní vyplýva v podstate len jedna námietka žalobcu, a tá sa týka spochybňovania opisu nehodového deja súdnym znalcom, kedy žalobca namieta výber termínov, ktorými súdny znalec v znaleckom posudku opisuje priebeh dopravnej nehody, ktorej účastníkom bol žalobca. Podľa názoru krajského súdu by si žalobca mal uvedomiť, že vzhľadom na charakter dopravnej nehody, nie je možné niektoré momenty priebehu nehodového deja opísať s istotou na 100%. Súd poukazuje aj na fakt, že žalobca tieto skutočnosti v odvolaní zo dňa 18.04.2012 proti prvostupňovému rozhodnutiu vôbec neuvádza. Závery súdneho znalca P. Z. týkajúce sa okolností podstatných pre ustálenie skutkového stavu, sú zároveň podporené závermi súdneho znalca P. D., ktoré formuloval vo svojom odbornom vyjadrení a na ktoré závery žalovaný vo svojom rozhodnutí poukazuje.

Na základe pripojeného spisového materiálu je krajský súd toho názoru, že námietky žalobcu uvedené v žalobe nie sú takými námietkami, s ktorými by sa už nebol žalovaný vo svojom rozhodnutí dostatočne podrobne vyporiadal, a ktoré by mohli spochybniť správnymi orgánmi zistený skutkový stav do takej miery, že by bol daný dôvod na postup súdu podľa § 250j ods. 2 O.s.p.. Tieto námietky podľa krajského súdu nemohli obstáť v správnom odvolacom konaní a nemohli obstáť ani v súdnom preskúšavacom konaní. Žalovaný svoje rozhodnutie okrem iných dôkazov oprel najmä o dôkazy (znalecké posudky a odborné vyjadrenie P. D.), ktoré si zabezpečil ako podklad pre svoje rozhodnutie o ktorých súd nemal dôvod pochybovať a žalobca voči týmto znaleckým posudkom pokiaľ ide o osobu znalca nič nenamietal.

Krajský súd v postupe správnych orgánov nezistil žiadne pochybenia, pretože z priloženého administratívneho spisu žalovaného podľa krajského súdu bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že žalobca nedbal na zvýšenú opatrnosť pri odbočovaní doľava, a to bez ohľadu na to, či dával znamenie o zmene smeru jazdy alebo ho nedával, ako mu to ukladá ustanovenie § 19 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb.. Ak by žalobca dodržal v zákone uvedené povinnosti, dal znamenie o zmene smeru jazdy včas, a dbal na zvýšenú opatrnosť k dopravnej nehode by zrejme nedošlo. Aj tvrdenia žalobcu, ktoré predniesol na pojednávaní museli podľa krajského súdu odpútať pozornosť žalobcu od jeho povinností, ktoré mu ukladá ustanovenie § 19 ods. 1 prvá až tretia veta zákona č. 372/1990 Zb..

Pokiaľ žalobca poukazoval na zavinenie vodiča motorového vozidla, ktoré jazdilo za ním, ktoré ho predbiehalo, tak súd k tomu len poznamenal, že tento vodič bol za dopravný priestupok taktiež postihnutý, pretože spolu zavinil dopravnú nehodu, čo vyplýva z obsahu administratívneho spisu žalovaného. Preto k námietke žalobcu, na ktorú poukazoval aj na pojednávaní, že priestupku, ktorého spáchanie bolo žalobcovi dostatočne a nevyvrátiteľne preukázané v správnom konaní, sa žalobca nemôže vyvinúť poukazovaním na to, že aj iný účastník cestnej premávky porušil zákon.

V spojitosti s namietanou výškou sankcie, ktorú žalobca nenamietal v odvolaní zo dňa 18.04.2012 krajský súd uviedol, že v prípade rozhodnutia správneho orgánu založeného na použití správneho uváženia, súd preskúmava či správna úvaha nevybočila v medziach hľadísk stanovených zákonom (§ 245 ods. 2 O.s.p.), či je v súlade s pravidlami logického uvažovania, a či predpoklady takeho úsudku boli zistené riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z tých istých skutočností vyvodiť iné, alebo dokonca opačné závery. Za priestupok, ktorého sa dopustil žalobca, možno uložiť sankcie v rozmedzí uvedenom v § 22 ods. 2 písm. c) zákona č. 372/1990 Zb. od 150 € do 800 € a zákaz činnosti do troch rokov. Ako z vyššie uvedeného citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, zákon nepripúšťa alternatívnu sankciu, ale tieto dva druhy sankcií, teda pokutu a zákaz činnosti, sa ukladajú kumulatívne. Žalobcovi bola uložená len pokuta vo výške 200 €.

Podľa názoru krajského súdu pri určovaní výmery sankcií správne orgány prihliadali na skutočnosti uvedené v § 12 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. a v predmetnom preskúmanom konaní neprekročili medze stanovené zákonom, keďže žalobcovi uložili pokutu v zákonom rozpätí v sume 200 €. Svoje rozhodnutie podľa názoru súdu náležite zdôvodnili. Vzali pri tom do úvahy aj subjektívne a objektívne okolnosti, ktoré závažnosť priestupkov znižujú alebo zvyšujú, mieru zavinenia, kde v uvedenom prípade žalobca z nedbanlivosti závažným spôsobom porušil všeobecný záväzný predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikla dopravná nehoda, následkom ktorej bola spôsobená škoda na majetku a ľahká ujma na zdraví, čo posudzovali ako priťažujúcu okolnosť. Taktiež v prospech žalobcu správne orgány brali do úvahy osobu žalobcu, ako aj skutočnosť, že žalobca ako vodič od roku 1982 až do predmetnej dopravnej nehody nebol postihnutý za obdobný priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Taktiež prihliadli na spôsob a okolnosti spáchania priestupku, jeho následky - spôsobenú majetkovú škodu, ľahkú ujmu na zdraví, na osobné a majetkové pomery žalobcu ako aj na skutočnosti, ktoré žalobca uviedol pri prejednaní priestupku a preto krajský súd dospel k záveru, že uložená sankcia za priestupok je primeraná a bude dostatočne pôsobiť na osobu žalobcu. Krajský súd súčasne poukázal i na všeobecný záujem, aby účastník cestnej premávky, rešpektoval a dodržiaval pravidlá cestnej premávky a tým sa vyhol prípadným kolíziám a následným sankciám v súvislosti s premávkou motorového vozidla na pozemných komunikáciách. Žalovaný na uvedené skutočnosti vo svojom rozhodnutí taktiež osobitne poukázal a súčasne poukázal na skutočnosť, že účelom odvolacieho konania je vždy iba preskúmanie rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a nie nahradenie prvostupňového konania.

Z uvedených dôvodov krajský súd dospel k záveru, že námietky žalobcu uvedené v žalobe nie sú takými námietkami, ktoré by mohli mať za následok vyhovieť žalobe a keďže podľa názoru krajského súdu je rozhodnutie a postup žalovaného v súlade so zákonom rozhodol tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietol.

II.

Zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcu

Vo včas podanom odvolaní žalobca navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a zrušiť rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. ORPZ-KE-ODI1-P-631-2011-01 zo dňa 22.03.2012 a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žalobca zároveň žiadal, aby odvolací súd uložil povinnosť žalovanému nahradiť žalobcovi trovy konania.

V podanom odvolaní žalobca namieta, že rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, v konaní došlo k vadám, nakoľko súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Žalobca si nie je vedomý spáchania priestupku, ktorý sa mu kladie za vinu žalovaným správnym orgánom. Žalobca zotrval na dôvodoch, ktoré uviedol tak v podanej žalobe ako aj na pojednávaní dňa 19.6.2014. Žalobca od počiatku odmieta skutočnosť, že by sa mal svojím konaním dopustiť akéhokolvek priestupku. Žalovaný sa ďalej opieral o znalecký posudok znalca P. A. Z. S., v ktorom znalec uviedol, že zo strany žalobcu došlo k nesprávnemu prvku jazdy v tom smere, že zmenil smer

pohybu svojho vozidla z pravého jazdného pruhu vľavo do odbočky bez toho, že by pritom zohľadnil skutočnosť, že sa vtom čase v ľavom jazdnom pruhu pohybovalo vozidlo N. L. a tým spôsobom vytvoril pre uvedené vozidlo prekážku.

Žalobca tak ako pred súdom prvého stupňa, tak aj v odvolacom konaní nesúhlasí so závermi predmetného znaleckého posudku, nakoľko ho považuje za všeobecný. Žalobca opätovne poukazuje na skutočnosť, že znalec hypoteticky polemizuje o možnom nehodovom deji, avšak nezaoberal sa faktami, ktoré boli jednoznačne preukázané. Za dôležité pokladá žalobca skutočnosť, že bolo jednoznačne potvrdené a preukázané svedeckými výpoveďami, že mal pri odbočovaní doľava zapnuté ukazovatele zmeny smeru jazdy.

Súd prvého stupňa sa s námietkami žalobcu ohľadne vykonaného znaleckého dokazovania vysporiadal na str. 8 ods. 3 napadnutého rozsudku a to v tom smere, že: Z obsahu žaloby, okrem správne formulovaného petitu žaloby, popisu postupu prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu v správnom konaní vyplýva v podstate len jedna námietka žalobcu, a tá sa týka spochybňovania opisu nehodového deja súdnym znalcom, kedy žalobca namieta výber termínov, ktorými súdny znalec v znaleckom posudku opisuje priebeh dopravnej nehody, ktorej účastníkom bol žalobca. Žalobca by si však mal uvedomiť, že vzhľadom na charakter dopravnej nehody, nie je možné niektoré momenty priebehu nehodového deja opísať s istotou na 100%."

Žalobca sa k vyššie uvedenému odôvodneniu vyjadril, že žalobca nesúhlasí s názorom súdu prvého stupňa uvedeným vyššie, nakoľko má za to, že nie je pravda, že žalobca mal „jednu námietku“ k predmetnému znaleckému posudku. Jeho námietky voči nielen znaleckému posudku, ale voči celému postupu žalovaného smerovali a smerujú k tomu, že bol neoprávnene obvinený zo spáchania priestupku, ktorého sa svojím konaním nedopustil. Žalobca má za to, že žalovaný mu žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal zavinenie za predmetný priestupok.

Žalobca poukazuje, že žalovaný mu dáva za vinu, že svojím konaním porušil ustanovenie § 19 ods. 1 s poukazaním na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. a uznal ho vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona č. 372/1990 Zb..

Žalobca poukazuje na skutočnosť, že si splnil svoju zákonnú povinnosť dať znamenie o zmene smeru jazdy v čase keď odbočoval doľava. Táto skutočnosť je potvrdená svedeckými výpoveďami. Žalobca sa pred odbočovaním manévrom riadne presvedčil, či takýto manéver môže urobiť a vzhľadom na to, že nevidel vozidlo N. L. mal za to, že vykonaním takéhoto manévru neohrozí nikoho. Z vyššie uvedeného má žalobca za to, že v čase nehody dbal na zvýšenú opatrnosť. Naproti tomu, vozidlo N. L. porušilo poslednú vetu ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z., nakoľko jeho vodič nedbal na zvýšenú opatrnosť a svojou jazdou ohrozilo žalobcu, ako vodiča vozidla idúceho pred ním.

K ust. § 137 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. v spojení s ust. § 22 ods. 1 písm. g) zákona č. 372/1990 Zb. žalobca udáva, že porušením pravidiel cestnej premávky síce došlo k vzniku dopravnej nehody, avšak nebol to on kto porušil pravidlá cestnej premávky, ale vodič vozidla N. L..

Žalobca ďalej namieta odôvodnenie napadnutého rozsudku na str. 8 ods. 5 kde súd prvého stupňa uvádza: „Súd v postupe správnych orgánov nezistil žiadne pochybenia, pretože z priloženého administratívneho spisu žalovaného bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že žalobca nedbal na zvýšenú opatrnosť pri odbočovaní doľava, a to bez ohľadu na to, či dával znamenie o zmene smeru jazdy alebo ho nedával, ako mu to ukladá ustanovenie § 19 ods. 1 prvá až tretia veta zákona. Ak by žalobca dodržal tu stanovené povinnosti, dal znamenie o zmene smeru jazdy včas, a dodržal zvýšenú opatrnosť k dopravnej nehode by zrejme nedošlo."

Podľa názoru žalobcu súd prvého stupňa napriek výsledkom dokazovania a obsahu spisu, ktorý mal k dispozícii oprel svoje rozhodnutie o skutočnosti zjavne nesprávne, nakoľko skutočnosť, že žalobca si splnil povinnosť dať znamenie o zmene smeru jazdy bola jednoznačne preukázaná, a to svedeckými výpoveďami. Žalobca si nevie vysvetliť, ako mohol súd prvého stupňa vzhľadom na obsah spisového

materiálu dospieť k záveru, že žalobca nedbal na zvýšenú opatrnosť, čo bolo príčinou dopravnej nehody.

Súd prvého stupňa ďalej v odôvodnení na str. 9 ods. 2 uvádza: „Pokiaľ žalobca poukazoval na zavinenie vodiča motorového vozidla, ktoré jazdilo za ním, ktoré ho predbiehalo, tak súd k tomu len poznamenáva, že tento vodič bol za dopravný priestupok taktiež postihnutý, pretože spolu zavinil dopravnú nehodu, čo vyplýva z obsahu administratívneho spisu žalovaného. Preto k námietke žalobca, na ktorú poukázal aj na pojednávaní, že priestupku, ktorého spáchanie bolo žalobcovi dostatočne a nevyvrátiteľne preukázané v správnom konaní, sa žalobca nemôže vyvinúť poukázaním na to, že aj iný účastník cestnej premávky porušil zákon.“ S tvrdením súdu prvého stupňa, že spáchanie priestupku bolo žalobcovi „dostatočne a nevyvrátiteľne preukázané v správnom konaní“ žalobca nesúhlasí. V prípade, že by tomu tak bolo a ak by sa žalobca dopustil predmetného priestupku nebol by sa obrátil na príslušný súd a nedomáhal by sa svojich práv súdnou cestou.

Žalobca ďalej poukazuje na skutočnosť, že tým, že upozornil na porušenia zákonných povinností zo strany vodiča vozidla N. L. sa nemienil vyvinúť zo zodpovednosti ako to uvádza konajúci súd, nakoľko nemal sa z čoho vyvinúť keďže nebol vinníkom tejto dopravnej nehody. Žalobca má za to, že ak by vodič idúci za ním v čase dopravnej nehody riadne dodržal ustanovenie § 19 ods. 1 nebolo by došlo k dopravnej nehode.

S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/133/2010 zo dňa 08.02.2011 žalobca uvádza, že žalovaný a ani súd prvého stupňa sa nezaoberali skutočnosťou, a to či v tomto prípade vodič vozidla N. L. svojím konaním sám nezapríčinil predmetnú dopravnú nehodu. Konštatovanie, že aj vodič bol uznaný vinným a bola mu za priestupok uložená sankcia, bez iného neznamená, že túto dopravnú nehodu nemohol spôsobiť výlučne svojím porušením povinností.

Žalobca má za to, že správny orgán dostatočne neuniesol dôkazné bremeno, aby ho mohol uznať vinným z predmetného priestupku. Dôkazné bremeno v priestupkovom konaní, ktoré je osobitným druhom správneho konania zaťažuje správny orgán, ktorý je aj podľa súdom citovaného § 32 ods. 1 správneho poriadku povinný presne a úplne zistiť skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné doklady pre rozhodnutie. Bolo teda povinnosťou žalovaného a prvostupňového správneho orgánu bez pochybností preukázať, že žalobca sa dopustil priestupku na skutkovom základe uvedenom v rozhodnutiach správnych orgánov.

Nedostatok náležitého zistenia skutkového stavu je a bol dôvodom aj na vyhovieň žaloby v konaní pre Krajským súdom v Prešove sp. zn. 1S/164/2011, ktorý dňa 03.05.2012 vydal rozsudok, ktorým vyhovel podanej žalobe a ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.10.2012 sp. zn. 1Sžd/26/2012.

Žalobca má za to, že v predmetnom prípade správny orgán nenaplnil základnú zásadu správneho poriadku, tým že neúplne zistil skutkový stav veci. Žalobca vidí pochybenie správneho orgánu tak v nenaplnení zásady úplného zistenia, ako aj presného zistenia skutkového stavu, ktorý bol rozhodujúci pre vydanie napadnutých rozhodnutí.

Žalobca poukázaním na vyššie uvedené rozhodnutia poukazuje na to, že správnomu orgánu stačilo na uznanie viny za priestupok žalobcovi a na dostatočné zistenie skutkového stavu jedine záver znaleckého posudku, ktorý je založený na všeobecných, hypotetických a nepodložených dôvodoch.

Čo sa týka správnej úvahy žalobca poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Sžp/10/2011. Podľa názoru žalobcu žalovaný v predmetnom prípade nijakým spôsobom neodôvodnil použitie správnej úvahy, pri vydávaní napadnutých rozhodnutí.

Preto podľa názoru žalobcu pochybil prvostupňový súd, keď žalobu zamietol primárne s odvolaním sa na všeobecné, nekonkrétne a hypotetické závery znaleckého posudku, pričom relevantné námietky žalobcu označil za také, ktoré by nemohli mať za následok vyhovieň jeho žalobe. S poukazom na vyššie

uvedené nemožno súhlasiť s názorom súdu prvého stupňa, že žalobca by si však mal uvedomiť, že vzhľadom na charakter dopravnej nehody, nie je možné niektoré momenty priebehu nehodového deja opísať s istotou na 100%. (odôvodnenie napadnutého rozsudku str. 8 ods. 3). Z vyššie uvedeného je zrejmé, že sám súd prvého stupňa konštatoval, že nebol náležité a úplne zistený skutkový stav predmetnej dopravnej nehody, keďže nebolo možné niektoré momenty priebehu nehodového deja opísať s istotou na 100%.

Zotrúvajúc na žalobných dôvodoch a skutočnostiach uvedených v tomto odvolaní je žalobca názoru, že rozhodnutia správnych orgánov v jeho priestupkovom konaní trpia vadami, ktoré zakladajú dôvod na ich zrušenie podľa príslušných ustanovení O.s.p. a následné vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie.

III.

Zhrnutie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný správny orgán sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril a navrhol aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

Žalovaný uviedol, že trvá na svojom stanovisku vyjadrenom v napadnutom rozhodnutí o odvolaní ako aj na skutočnostiach uvedených žalovaným v stanovisku k žalobe zo dňa 12.09.2012. Žalovaný je názoru, že žalobca sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky tak, ako je to uvedené v rozhodnutí o priestupku č. ORPZ-KE-ODI1-P-631/2011-01 zo dňa 22.03.2012.

IV.

Argumentácia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu

Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. ORPZ-KE-ODI1-P-631/2011-01 zo dňa 22.03.2012 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona č. 372/1990 Zb., pretože svojím konaním porušil ustanovenie § 19 ods. 1 s poukazom na § 137 ods. 2 písm. c) zák. č. 8/2009 Z. z. tým, že dňa 29.04.2011 v čase o 09.15 hod. viedol po ceste od obce Haniska v smere ku št. ceste I/50 osobné motorové vozidlo továrenskej značky B. B. X, evidenčného čísla E., pričom v trojramennej križovatke odbočoval doľava v čase, keď bol predbiehaný motorovým vozidlom N. L., evidenčného čísla E., ktoré riadil P. N. K. následkom čoho došlo k zrážke. Podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona č. 372/1990 Zb. uložil žalobcovi pokutu vo výške 200 €.

Prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní vychádzal zo správy o výsledku objasňovania priestupku, zo záznamu dopravnej nehody, zo záznamov o podaní vysvetlenia žalobcu a P. Q. R., zo zápisnice o obhliadke miesta dopravnej nehody, z náčrtku a plánu dopravnej nehody, z fotodokumentácie dopravnej nehody, z lekárskej správy na účastníkov dopravnej nehody, z odborného vyjadrenia znalca Z. F., z odborného vyjadrenia znalca P. D., zo zápisu o vykonaných dychových skúškach účastníkov dopravnej nehody, z výpisov evidencie dopravných priestupkov účastníkov dopravnej nehody a zo znaleckého posudku znalca z odboru cestnej dopravy P. A. Z., S...

Podľa vypracovaného znaleckého posudku znalca z odboru dopravy cestnej P. A. Z. S., je možné hodnotiť techniku jazdy, ktorou sa žalobca pohyboval v nehodovom úseku vozovky ako nezodpovedajúcu vzhľadom k daným okolnostiam a celkovej situácii v nehodovom úseku vozovky, pričom za nesprávny prvok jazdy žalobcu pokladá skutočnosť, že zmenil smer pohybu svojho vozidla z pravého jazdného pruhu vľavo do odbočky bez toho, že by pri tomto zohľadnil skutočnosť, že sa v tomto čase v ľavom jazdnom pruhu pohybovalo vozidlo N. L. a týmto spôsobom vytvoril pre uvedené vozidlo prekážku. Vzhľadom na výrazne oneskorenú reakciu žalobcu na pohyb vozidla N. L. pokladá za nanajvýš pravdepodobné, že sa pred zahájením odbočovania včas nepresvedčil, či sa za ním nepohybuje iné vozidlo, pričom k tomuto mal po stránke technickej plnú možnosť. Pri dopravnej nehode došlo podľa vypracovaného odborného vyjadrenia znalca z odboru zdravotníctva Z. F. k ľahkým zraneniam vodiča P. K. a i žalobcu.

Prvostupňový správny orgán mal za to, že zo znaleckého posudku ako aj zo spisového materiálu bolo jednoznačne preukázané, že žalobca spoluzavinil dopravnú nehodu a týmto sa dopustil priestupku, tak ako mu to bolo kladené za vinu.

Pri určovaní druhu sankcie a jej výmery správny orgán prihliadol na závažnosť priestupku, spôsob, okolnosti za ktorých bol priestupok spáchaný, pričom správny orgán bral v úvahu subjektívne a objektívne okolnosti, ktoré závažnosť priestupkov znižujú alebo zvyšujú, mieru zavinenia, kde v uvedenom prípade páchatel' z nedbanlivosti závažným spôsobom porušil všeobecne záväzný predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikla dopravná nehoda, následkom ktorej bola spôsobená škoda na majetku a ľahké ujmy na zdraví, čo správny orgán posudzoval ako priťažujúce okolnosti. Ďalej správny orgán v prospech žalobcu bral v úvahu osobu žalobcu ako aj skutočnosť, že žalobca ako vodič od roku 1982 až doposiaľ nebol postihnutý za obdobný priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Správny orgán ďalej prihliadal na už uvedený spôsob a okolnosti spáchania priestupku, jeho následky - spôsobená majetková škoda, ľahká ujma na zdraví, na osobné a majetkové pomery páchatel'a, ako aj na skutočnosti, ktoré uviedol pri prejednaní priestupku, pričom dospel k záveru, že uložená sankcia za priestupok je primeraná a bude dostatočne pôsobiť na osobu žalobcu. Je v prospech všeobecného záujmu, aby účastníci cestnej premávky rešpektovali a dodržiavali pravidlá cestnej premávky a tým sa vyhli prípadným kolíziám a následným sankciám v súvislosti s premávkou motorového vozidla na pozemných komunikáciách.

V.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný na odvolanie žalobcu prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil a odvolanie zamietol.

Výrok rozhodnutia odôvodnil tým, že poukázal na závery prvostupňového správneho orgánu a skonštatoval, že po preskúmaní rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo nezistil dôvody pre jeho zmenu alebo zrušenie.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odvolací orgán mohol konštatovať, že sa stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi ustálenými v prvostupňovom správnom konaní o tom, že konanie žalobcu naplnilo všetky znaky protiprávneho konania, ktoré podrobne prvostupňový správny orgán uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, a preto, aby žalovaný duplicitne neopakoval už uvedené skutočnosti v odôvodnení svojho rozhodnutia o odvolaní sa zameral predovšetkým na námietky uvedené žalobcom v podanom odvolaní.

K tvrdeniam a námietke žalobcu v jeho odvolaní žalovaný uviedol, že žalobca mal výhrady k vypracovanému odbornému vyjadreniu znalca z odboru doprava cestná, preto žalovaný vyhovel jeho požiadavke, zrušil rozhodnutie o priestupku zo dňa 27.06.2011 a rozhodol o vypracovaní znaleckého posudku. Znalec vo svojom znaleckom posudku sa zaoberal všetkými námietkami, ktoré mu určil správny orgán a na ktoré si žiadal odpovedať žalobca vo svojom odvolaní zo dňa 22.07.2011. Žalovaný vo svojom rozhodnutí na znalecký posudok znalca P.. A. Z. S.. rozsiahlo poukazuje.

Podľa žalovaného znalecký posudok znalca z odboru doprava cestná P.. A. Z. S.. a odborné vyjadrenie znalca z odboru doprava cestná P.. P. D. je v vzájomnom kontexte a obaja znalci sa zhodli na tom, že ak by sa bol žalobca tesne pred vybočením doľava náležite presvedčil o situácii za sebou k zrážke by nebolo došlo. Taktiež obaja znalci uviedli, že ani technika jazdy P.. N. N. nebola správna. Žalovaný dáva taktiež do pozornosti, čo sa týka výhrad k spracovanému odbornému vyjadreniu znalca a spracovanému znaleckému posudku aj ustanovenie § 16 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v zmysle ktorého znalecká činnosť je špecializovaná odborná činnosť vykonávaná za podmienok ustanovených v tomto zákone znalcami pre zadávateľ'a. Znalec je povinný v zmysle ods. 2 citovaného ustanovenia vykonať znaleckú činnosť osobne, riadne a v určenej lehote, účelne, hospodárne a nestranne. V zmysle § 11 ods. 1 citovaného zákona znalec je vylúčený, ak možno mať pre jeho pomer k veci, k zadávateľ'ovi alebo k inej osobe,

ktorej sa úkon týka, pochybnosti o jeho nezáujatosti. Len čo sa znalec dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, bezodkladne to oznámi zadávateľovi. Na základe vyššie uvedeného nemal žalovaný dôvod pochybovať o objektívnosti a odbornosti znalcov z odboru doprava cestná. Žalovaný zdôraznil, že nevychádzal iba zo znaleckého posudku znalca z odboru doprava cestná, ale z celého spisového materiálu.

Tvrdenia a námietky, ktoré žalobca uvádza vo svojom odvolaní, odvolací správny orgán hodnotí ako neopodstatnené a obranu žalobcu považuje za účelovú, v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za spáchaný priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Osobitnú pozornosť žalovaný venoval postupu prvostupňového správneho orgánu pri ukladaní sankcie za spáchaný priestupok. Táto bola uložená v súlade s ustanovením § 22 ods. 2 písm. c) zákona č. 372/1990 Zb. V zmysle § 22 ods. 2 písm. c) citovaného ustanovenia môže správny orgán za tento priestupok uložiť pokutu od 150 do 800 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo do troch rokov. Prihliadajúc na hore uvedené okolnosti, ako aj okolnosti uvedené v § 12 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. považuje žalovaný druh a výmeru sankcie uloženej prvostupňovým správnym orgánom za primeranú. Žalovaný má za to, že prvostupňový správny orgán druh a výmeru sankcie dostatočne odôvodnil. Podľa žalovaného prvostupňový správny orgán správne prihliadal na skutočnosť, že menovaný z nedbanlivosti porušil všeobecný záväzný predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikla dopravná nehoda, následkom ktorej bola spôsobená škola na majetku a ľahká ujma na zdraví, čo správny orgán posudzoval ako priťažujúcu okolnosť. Ďalej správny orgán v prospech páchatel'a bral do úvahy osobu páchatel'a, ako aj skutočnosť, že žalobca ako vodič od roku 1982 až doposiaľ nebol postihnutý za obdobný priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Žalovaný poukázal aj na skutočnosť, že prvostupňový správny orgán vydáva rozhodnutia aj za použitia správnej úvahy, ktorá je limitovaná zákonnými kritériami a medzami. Určenie výšky pokuty v rámci zákonného rozpätia je vecou voľného uváženia správneho orgánu. Účelom odvolacieho konania je vždy iba preskúmanie rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, nie nahrádzať prvostupňové konanie.

Žalovaný tak dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní vychádzal z listinných dôkazov a podkladov, ktoré tvoria súčasť priestupkového spisu a ktoré boli obstarané zákonným spôsobom a možno ich považovať za hodnoverné a presvedčivé. Správny orgán na dokazovanie použil všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Postupoval v súlade so základnými pravidlami konania a hodnotením dôkazov, ktoré sú vecou správnej úvahy, zabezpečil presné a úplné zistenie skutočného stavu veci. Podľa názoru žalovaného bol priestupok dostatočným spôsobom zistený, zadokumentovaný a zhromaždené dôkazné prostriedky boli postačujúce pre vydanie meritórneho rozhodnutia.

VI.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 19.06.2014. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadiť pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na

internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 16.12.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda.

Podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa odseku 1 písm. e), g) až i) možno uložiť pokutu od 150 eur do 800 eur a zákaz činnosti do troch rokov.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. pred odbočovaním a počas odbočovania je vodič povinný dávať znamenie o zmene smeru jazdy. Vodič pri odbočovaní nesmie ohroziť vodiča idúceho za ním. Vodič je povinný pri odbočovaní dbať na zvýšenú opatrnosť. Vodič vozidla idúceho za vozidlom, ktoré odbočuje, musí dbať na zvýšenú opatrnosť a svojou jazdou nesmie ohroziť vodiča odbočujúceho vozidla.

Podľa § 137 ods. 2 písm. a) zákona č. 8/2009 Z. z. porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je také porušenie pravidiel cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda alebo nesplnenie si povinností účastníka dopravnej nehody alebo škodovej udalosti.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12.12.2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31.12.2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Košiciach pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Preto bude s týmto právnym nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí vyhodnotil skutok žalobcu ako priestupok, keď skonštatoval, že uvedeným skutkom vodič porušil ustanovenia § 19 ods. 1 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. a naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona č. 372/1990 Zb., za čo mu uložil prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. p. ORPZ-KE-ODI1-P-631/2011-01 zo dňa 22.03.2012 sankciu vo forme pokuty vo výške 200,- €. Voči uvedenému rozhodnutiu podal žalobca

odvolanie.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. p. KRPZ-KE-KDI2-P-113/2012 zo dňa 14.06.2012 rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

Zo spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, vyplynulo, že žalobca dňa 29.04.2011 v čase o 09.15 hod. viedol po ceste od obce Haniska v smere ku št. ceste I/50 osobné motorové vozidlo, pričom v trojramennej križovatke odbočoval doľava v čase, keď bol predbiehaný motorovým vozidlom N. L., ktoré riadil P.. N. K. následkom čoho došlo k zrážke.

Najvyšší súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého v postupe správnych orgánov nezistil žiadne pochybenia. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca pri odbočovaní vľavo nedbal na zvýšenú pozornosť, a to bez ohľadu na to, či žalobca dával znamenie o zmene smeru jazdy alebo nie. Týmto svojím konaním žalobca porušil ustanovenie § 19 ods. 1 prvá až tretia veta zákona č. 8/2009 Z. z.. Podľa znaleckého posudku technika jazdy žalobcu, ktorou sa pohyboval v nehodovom úseku vozovky vyhodnotil znalec ako nezodpovedajúcu vzhľadom k daným okolnostiam a celkovej situácii v nehodovom úseku vozovky, pričom za nesprávny prvok jazdy žalobcu pokladá znalec skutočnosť, že žalobca zmenil smer pohybu vozidla z pravého jazdného pruhu do odbočky bez toho, že by pri tom zohľadnil skutočnosť, že sa v tom čase v ľavom pruhu pohybovalo vozidlo N. L. a týmto svojím konaním vytvoril žalobca pre uvedené vozidlo prekážku. Žalobca svojím konaním ohrozil vodiča jazdiaceho za ním.

Zo znaleckého posudku P. A. Z. S.. ako aj z odborného vyjadrenia znalca P. P. D. vyplýva, že keby sa žalobca tesne pred odbočením doľava náležite presvedčil o situácii za sebou, k zrážke by nebolo došlo. Uvedené vyvracia tvrdenie žalobcu, ktorý uvádza, že sa pred odbočením presvedčil, či môže odbočiť doľava. V prípade, že by sa žalobca presvedčil o situácii za sebou, nebol by dal znamenie o zmene smeru jazdy.

Najvyšší súd poukazuje na rozporné tvrdenia žalobcu týkajúce sa presvedčenia sa žalobcu či sa za ním nachádza iné motorové vozidlo. V odvolaní voči rozhodnutiu o priestupku zo dňa 18.04.2012 ako aj v odvolaní voči rozhodnutiu o priestupku zo dňa 18.07.2011 žalobca uvádza, že vozidlo za sebou videl vo veľkej vzdialenosti. Na pojednávaní na krajskom súde konanom dňa 19.06.2014 žalobca uviedol, že za sebou žiadne vozidlo nevidel.

Najvyšší súd poukazuje aj na skutočnosť, že obaja znalci uviedli, že ani technika jazdy vodiča N. L. nebola správna.

Na tvrdenie žalobcu, že žalovaný mu žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal zavinenie za predmetný priestupok, najvyšší súd uvádza, že žalovaný oprel svoje rozhodnutie najmä o znalecký posudok P. A. Z. a odborné vyjadrenie P. P. D.. Z uvedeného dôvodu odvolací súd námietke žalobcu nevyhovel.

Žalobca v odvolaní namietal, že nesúhlasí s názorom krajského súdu, podľa ktorého spáchanie priestupku mu bolo dostatočne a nevyvrátiteľne preukázané v správnom konaní, pretože ak by tomu tak bolo tak by sa nebol obrátil na príslušný súd a nedomáhal by sa svojich práv súdnou cestou. Najvyšší súd považuje takéto tvrdenie žalobcu za neopodstatnené a obranu žalobcu považuje za účelovú, v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za spáchaný priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Odvolací súd zároveň poukazuje, že žalobca nie je jediným vinníkom dopravnej nehody, ale je spoluvinník. P. N. K., vodič N. L., bol rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu č. ORPZ-KE-ODI1-P-631/2011 zo dňa 17.06.2011 uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona č. 372/1990 Zb., pretože svojím konaním porušil ustanovenie § 15 ods. 5, písm. g) s poukazom na § 137 ods. 2 písm. c) zák. č. 8/2009

Z. z..

Najvyšší súd SR mal za preukázané, že priestupok sa stal tak, ako je uvedené v napadnutom rozhodnutí žalovaného, a preto sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom krajského súdu, ktorý žalobu o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného ako nedôvodnú zamietol.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd SR podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach potvrdil ako vecne správny. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v konaní nemal úspech a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.